

5. Αἱ ἐκκλησίαι λοιπὸν ἐστερεώνουνταν εἰς τὴν πίστιν, καὶ πάσα ἡμέρα ἐπερίσσευαν εἰς τὸν λογαριασμόν.
6. Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν χώραν τὴν Γαλατικὴν, ἐμποδίσθησαν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ λαλήσουσι τὸν λόγον εἰς τὴν Ἀσίαν.
7. Καὶ ὡσὰν ἦλθασιν εἰς τὴν Μυσίαν, ἐδοκίμαζαν νὰ πᾶσιν εἰς τὴν Βιθυνίαν· ἀμὴ τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ δὲν τοὺς ἄφησε.
8. Καὶ ὡσὰν ἀπέρασαν τὴν Μυσίαν, ἐκατέβηκαν εἰς τὴν Τρωάδα.
9. Καὶ ἐφάνη τὴν νύκτα εἰς τὸν Παῦλον ἓνα ὄραμα: Ἔστεκετον ἓνας ἄνθρωπος Μακεδόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπαράκαλει, λέγοντας: «Πέρασε εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ βοήθησέ μας».
10. Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Παῦλος τὸ ὄραμα, παρευθὺς ἐζήτησαμεν νὰ πᾶμεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, σημαδεύοντες ἀπὸ τοῦτο πὼς μᾶς ἐκάλεσεν ὁ Κύριος νὰ τοὺς εὐαγγελίσομεν.
11. Ἐμισέψαμε λοιπὸν μὲ καράβι ἀπὸ τὴν Τρωάδα καὶ ἐπήγαμεν ἴσα εἰς τὴν Σαμοθράκην, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν Νεάπολιν·
12. καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τοὺς Φιλίππους, ἡ ὁποία εἶναι πρώτη πόλις τῆς μερίας τῆς Μακεδονίας, καὶ εἶναι κολωνία. Καὶ ἤμεσταν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ ἐκάμαμεν κάμποσες ἡμέρες·
13. καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἐβγήκαμεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ παραπόταμον, εἰς ἓνα τόπον ὅπου ἦτον συνήθεια νὰ προσεύχονται· καὶ ὡσὰν ἐκαθίσαμεν, ἐσυντυχαίναμεν μὲ τὲς γυναῖκες ὅπου ἐμαζώχθησαν.
14. Καὶ κάποια γυναῖκα, τὸ ὄνομά της Λυδία, ὅπου ἐπραγματεύετον πορφυρὰ πανία ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Θυατείρων καὶ ἐσέβετον τὸν Θεόν, ἄκουε τὸν λόγον· τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν ἄνοιξεν ὁ Κύριος, νὰ ἔχει τὸν νοῦν της εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἐλάλειεν ὁ Παῦλος.
15. Καὶ ὡσὰν ἐβαπτίσθη αὐτὴ καὶ ἡ φαμελία της

όλη, τὸς ἐπαρακάλεσε καὶ εἶπεν: «Ἄν μὲ κρίνετε πὼς εἶμαι πιστὴ εἰς τὸν Κύριον, ἐλάτε νὰ μείνετε εἰς τὸ σπίτι μου». Καὶ μᾶς ἐβίασε.

16. Καὶ ὅταν ἐπηγαίναμεν εἰς τὴν προσευχὴν, μᾶς ἀπάντησε μία σκλαβοπούλα ὅπου εἶχε πνεῦμα πύθωνος, ἢ ὅποια, μαντεύοντας, ἔδιδε πολὺ διάφορον τοὺς ἀθθεντάδες της.
17. Ἐτούτη ἀκολούθησε τὸν Παῦλον καὶ ἐμᾶς, καὶ ἔκραζε λέγουσα: «Ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι δουλευτάδες τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, οἱ ὅποιοι σᾶς διδάσκουσι στράταν τῆς σωτηρίας».
18. Καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμεν πολλὰς ἡμέρας. Καὶ ἔστωντας νὰ κακοφανεῖ τοῦ Παύλου, γυρίζοντας εἶπεν εἰς τὸ πνεῦμα: «Προστάζω σε, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ ἔβγεις ἀπ' αὐτήν». Καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν ἐβγήκεν.
19. Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ ἀθθεντάδες της ὅτι ἔχασαν τὴν ἐλπίδα τοῦ κέρδους τους, ἔπιασαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν καὶ τοὺς ἔσυραν εἰς τὸ κριτήριον εἰς τοὺς ἄρχοντας.
20. Καὶ ὡσὰν τοὺς ἐπῆγαν εἰς τοὺς στρατηγούς, εἶπαν: «Ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι συγχύζουν τὴν πόλιν μας, ὄντας Ἰουδαῖοι·
21. καὶ μᾶς λέγουν τάξεις τὰς ὁποῖες δὲν πρέπει νὰ τὰς δεχόμεσθην, μηδὲ νὰ τὰς κάμομεν ἐμεῖς ὅπου εἴμεσθε Ρωμαῖοι».
22. Καὶ τὸ πλῆθος ἐμαζώχθη καὶ ἐσηκώθησαν ἐναντία αὐτῶν· καὶ οἱ στρατηγοὶ ἔσχισαν τὰ ροῦχα τους καὶ ἐπρόσταζαν νὰ τοὺς δέρνουν.
23. Καὶ ἔστωντας νὰ τοὺς δώσουν πολλὰς ραβδίας, τοὺς ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν· καὶ ἐπαράγγειλαν ἐκεῖνον ὅπου ἐφύλαγε τοὺς δεμένους, νὰ τοὺς φυλάγει σιγούρα.
24. Ὁ ὅποιος, ὡσὰν ἐπῆρε τέτοιαν παραγγελίαν, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν μέσα φυλακὴν καὶ τὰ ποδάρια τους τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ ξύλον.
25. Καὶ τὰ μεσάνυκτα ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας ἐπροσεύχονταν καὶ ὑμνοῦσαν τὸν Θεόν, καὶ τοὺς ἄκουαν ἐ-

- κεῖνοι ὅπου ἦταν δεμένοι.
26. Καὶ παρευθὺς ἐγένετο μέγας σεισμός, ὅσους ὅπου ἐσαλεύθησαν τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς· καὶ παρευθὺς ἀνοίξαν οἱ πόρτες ὅλες, καὶ τὰ δεσμάτα ὁλωνῶν ἐλύθησαν.
27. Καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἐφύλαγε τοὺς δεμένους ἐξύπνησε, καὶ ὡσὰν εἶδε τὰς πόρτες τῆς φυλακῆς ἀνοικτές, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι νὰ σκοτώσει τοῦ λόγου του, λογιάζοντας πὺς ἔφυγαν ἐκεῖνοι ὅπου ἦταν δεμένοι.
28. Ἀμὴ ὁ Παῦλος τὸν ἐφώνησε μὲ μεγάλην φωνήν, καὶ εἶπε: «Μὴν κάμεις τίποτες κακὸν τοῦ λόγου σου· διατὶ ἐμεῖς ὅλοι εἴμεστέν ἐδῶ».
29. Καὶ ἐζήτησε φῶς καὶ ἐπήδησε μέσα, καὶ τρομασμένος ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα.
30. Καὶ ἔβγαλέ τους ἐξω καὶ εἶπεν: «Αὐθέντες, τί κάμει χρεία νὰ κάμω νὰ σωθῶ;»
31. Καὶ ἐκεῖνοι τὸν εἶπαν: «Πίστευσε εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ θέλεις σωθεῖ ἐσὺ καὶ τὸ σπίτι σου».
32. Καὶ τὸν ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ ὅλους ὅσους ἦταν μέσα εἰς τὸ σπίτι του.
33. Καὶ τοὺς ἐπῆρεν ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς νύκτας, καὶ τοὺς ἔλουσεν ἀπὸ τὰς ραβδιές, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ ἐδικοί του ὅλοι παρευθὺς.
34. Καὶ τοὺς ἀνέβασεν εἰς τὸ σπίτι του καὶ τοὺς ἔβαλεν ὀμπροστὰ τραπέζι, καὶ εὐφράνθη μὲ ὅλον του τὸ σπίτι πὺς ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεόν.
35. Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν, οἱ στρατηγοὶ ἔστειλαν τοὺς ραβδούχους, καὶ ἔλεξαν: «Ἀπόλυσε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους».
36. Καὶ ὁ δεσμοφύλαξ εἶπεν τὰ λόγια ἐτοῦτα τὸν Παῦλον, ὅτι «Ἔστειλαν οἱ στρατηγοὶ νὰ σᾶς ἀπολύκομεν· τώρα λοιπόν, ἐβγαίνοντας, σύρτε εἰς τὸ καλόν.»
37. Καὶ ὁ Παῦλος τοὺς εἶπεν: «Ἀφόντις μᾶς ἔδειραν κοινὰ χωρὶς κρίσιν, ὅπου εἴμεστέν ἄνθρωποι Ῥωμαῖοι, καὶ μᾶς ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν –τώρα μᾶς ἐβγάζουν κρυφά; [Δὲν γίνεται] τοῦτο ἔτσι· ἀλλὰ ἄς ἔλθουν αὐτοὶ καὶ ἄς μᾶς ἐβάλουσι».

38. Καὶ οἱ ραβδοῦχοι ἐπῆγαν καὶ εἶπαν τὰ λόγια ἐ-
τοῦτα τοὺς στρατηγούς· καὶ οἱ στρατηγοί, ὡσὰν ἄκουσαν
πὼς εἶναι Ῥωμαῖοι, ἐφοβήθησαν.
39. Καὶ ὡσὰν ἦλθαν, τοὺς ἐπαρηγόρησαν καὶ τοὺς
ἔβγαλαν ἔξω καὶ τοὺς ἐπαρακάλεσαν νὰ ἔβγουν ἀπὸ τὴν
πόλιν τους.
40. Καὶ ὡσὰν ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐπῆγαν μέ-
σα εἰς τὸ σπίτι τῆς Λυδίας, καὶ ὡσὰν εἶδαν τοὺς ἀδελ-
φούς, τοὺς ἐνουθέτησαν, καὶ ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ
ἐδιέβησαν.

Εμμανουήλ Χ. Κάσδαγλης (επιμ.), *Ἡ Καινὴ Διαθήκη του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἀπλὴν διάλεκτον γενομένη μετάφρασις διὰ Μαζίμου του Καλλιουπολίτου*, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1995.